

Знайте, що сонце України сходить на Донбасі!

Перша
газета
Лиманщини

ЗОРЯ

Видається з червня 1930 року.

№8 (13501)

НЕДІЛЯ, 12 квітня, 2026 року

Дорогі земляки!

Широ вітаю вас зі світлим святом Великоддя!

У часи війни за Незалежність України це свято має особливе значення. Воно нагадує нам, що після темряви завжди приходить світло, після випробувань — відродження, а віра і правда неодмінно перемагають.

Сьогодні ми як ніколи єдині у своїй боротьбі, у своїй вірі та любові до рідної землі. Ми шануємо тих, хто боронить Україну, і дякуємо кожному, хто наближає нашу Перемогу — на фронті й у тилу.

З повагою, начальник лиманської міської військової адміністрації **Олександр ЖУРАВЛІОВ**

Нехай світло Воскресіння Христового наповнить ваші серця надією, додасть сил та витримки. Бажаю кожній родині миру, міцного здоров'я, злагоди та благословення. Віримо, боримося — і переможемо!

**Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!**

ЧОРНОБИЛЬ - ДОЗИМЕТР ЧЕСТІ

У Лиманській громаді нададуть щорічну допомогу постраждалим від Чорнобильської катастрофи

Мешканці Лиманської міської територіальної громади, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, можуть отримати щорічну матеріальну допомогу з місцевого бюджету. Про це повідомили у громаді.

Допомога надається особам 1 та 2 категорій, які мають відповідне посвідчення постраждалого внаслідок Чорнобильської катастрофи.

Розмір виплати становить 10 тисяч гривень на одну особу. Кошти виплачуються один раз на рік і приурочені до річниці аварії на Чорнобильській АЕС — 26 квітня.

Подати заяву на отримання допомоги можна з 1 березня по 30 квітня.

До заяви необхідно додати копію паспорта громадянина України або ID-картки, витяг з реєстру Лиманської міської територіальної громади про місце проживання, копію ідентифікаційного коду або сторінки паспорта з відміткою про відмову від нього, копію посвідчення постраждалого внаслідок Чорнобильської катастрофи, а також реквізити особистого банківського рахунку (IBAN) в АТ «Ощадбанк» або АТ КБ «ПриватБанк».

Окремо наголошується, що кожна копія документа повинна містити напис «Згідно з оригіналом», особистий підпис, ініціали та прізвище, а також дату засвідчення.

Подати документи можна особисто до Управління соціального захисту населення або надіслати поштою (Укрпошта чи Нова пошта) за рахунок відправника.

Детальну інформацію можна отримати за телефоном **066-278-23-26**

**ДО РЕЧІ, ЧЕСТЬ ЗАВЖДИ
ОДНА! І У КОЖНОГО ІЗ НАС.**

«Червоний Хрест» ДОПОМАГАЄ

Волонтери Лиманської організації Товариства Червоного Хреста України продовжують надавати гуманітарну допомогу внутрішньо переміщеним жителям Лиманської громади у Слов'янську. Видача здійснюється відповідно до реєстрації в анкеті. Тих, хто вже зареєструвався, запрошують отримати допомогу телефоном згідно зі сформованими списками. Якщо запрошення ще не надійшло, волонтери просять очікувати на дзвінок. Ті, хто ще не проходить реєстрацію, можуть зробити це через онлайн-форму.

Додаткова інформація за телефоном
+38050-459-66-21
(з понеділка по п'ятницю з 9:00 до 15:00)

ПАС новини «БАГІРА - ЕНЕРГІЯ»

Тепер «багірочки» після Великокодєнських

свят поїдуть грати до Полтави, де гратимуть зі збірною цієї області. Побажаємо їм вдалої гри! До речі, нині у фінальній шістці «Багіра» знаходиться на третьому місці. Плани - стати «срібними» призерами. Але м'яч, як-то кажуть, круглий. Подивимось. Все можливо.

побувала у Черкасах, де зіграла з місцевим ЖФК «Дніпро» внічию - 3:3. У наших красунь - пантерочок двічі відзначилась Юлія Костюк і гол на рахунок свій записала Єлизавета Анакіна.

Інформації для лиманців - наш сайт zoria.info

САЙТ

ФЕЙСБУК

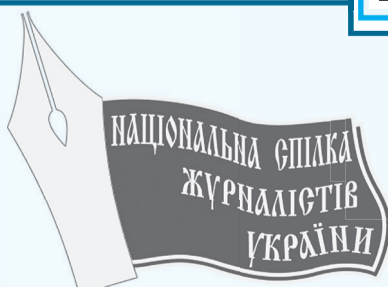
ВАЙБЕР

ІНСТАГРАМ

«Цей випуск газети підготовлено за фінансової підтримки Шведської асоціації медіавидавців Tidningsutgivarna для українських прифронтових медіа в межах ініціативи Національної спілки журналістів України «Frontline Press». This issue of the newspaper has been produced with financial support from the Swedish Media Publishers' Association Tidningsutgivarna for Ukrainian frontline media as part of the National Union of Journalists of Ukraine's 'Frontline Press' initiative.»

Благодійність

СИЛА ЄДНОСТІ ГРОМАД

Шановні жителі і гості Вільногірської громади Дніпропетровської області, сусідніх громад! Громадська організація «Ми масштабуємо добро» відкриває збір на смаколики, чай, кофе, символічні подаруночки для наших військових до дня Захисників України. Це як ніколи на часі.
Картка ПриватБанку для перерахувань: 5167803272387510

Ви можете також надати не грошову, а речову допомогу, передати вироби, зроблені власними руками, дитячі малюнки та інше. Речовий збір – в офісі ГО «Ми масштабуємо добро» за адресою: м. Вільногірськ, вул. Захисників України, 9.
 Якщо у вас виникають питання, телефонуйте: +380662331105 – голова громадської організації Лілія Хрустальова.
Підтримаємо наших!

Команда ГО «Ми масштабуємо добро» у дружній співпраці з ГО «Сила єдності громад» дуже рада була відгукнутися на запрошення Вишнівського ЗДО "Ромашка" взяти участь у веселому дитячому святі, організованому в садочку. Маленькі подарунки – пластилін, іграшки, солодощі малюкам сподобалися. А майбутнім первачкам-школярикам, волонтери на пам'ять вручили шкільні рюкзаки.

Вільногірцю, воїну - афганцю Сергію Чернишу громадська організація передала інвалідний візочок від Благодійного фонду «Злагода» та його засновників – Ольги та Сергія Богомолових.

Впродовж цих напружених років з початку повномасштабного вторгнення росіян на територію України добрим партнером Вільногірської громади і цієї громадської організації є Благодійна організація "БФ "

Карітас Кам'янське". За її підтримки у громаді проведено ціла низка благодійних акцій, заходів, спрямованих на об'єднання місцевих жителів і ВПО.

Сімейний лікар Ірина Мірошніченко та медична сестра Наталія Грачова, які до повномасштабного вторгнення росіян працювали в КНП «ЦПМСД» міста Торезька Донецької області, Консультативно-діагностичний центр Северодонецької міської ради також долучилися до медичної допомоги ВПО. Обстежено і надано консультації, рекомендації та ліки сотням людей.

Філія Асоціації «Ерцте дер Вельт» в Україні («Лікарі світу») та її очільник Девід ШУСТЕР, Благодійний фонд «Посмішка ЮА» - надійні партнери у справі допомоги німцям. До речі, у Вільногірській громаді проживає чимало лиманців, котрим ми допомагаємо всім необхідним.

Дякуємо Лиманській ТГ на чолі з начальником МВА О.В. ЖУРАВЛЮВИМ за відчутну підтримку і Лиманській прифронтовій газеті «Зоря» (головний редактор О.А.ПАСІЧНИК), котра постійно надсилає сотню свіжих номерів нашого улюбленого часопису у Вільногірську громаду.

Громадська організація «Ми масштабуємо добро» продовжує свою діяльність на благо людей, на Перемогу України у цій жорстокій битві за мир.

ГО «МИ МАСШТАБУЄМО ДОБРО»

На знімках: Лілія Хрустальова з воїнами ЗСУ; лиманці читають. «ЗОРЮ».

ТОКАР НА ВСІ РУКИ Люди праці

бо не було такої справи, котра б йому не підкорилася.

По божих заповідях жили вони з бабусею. Шість днів на тиждень від зорі і до зорі працювали, а у сьомій, одягнувши святкове вбрання, крокували до церкви Петра і Павла, щоб поставити свічки не лише батькам, але й загиблим на війні синам та передчасно померлим в один день донці та зятю, які залишили сиротами трьох діточок меншому з яких було трохи більше року. По оцих прокладених стежинах ходить нині Сашко зі своєю чарівною дружиною Іриною.

Без перебільшення скажу - їх сам Бог до пари звів.

У лютому відсвяткували 42 роки подружнього життя щедрого на любов і взаємоповагу. А ще лиманці, знають їх як чуйних і доброзичливих людей, які будь-коли готові прийти на допомогу.

Валентина БИКОВА, позаштатний кореспондент "ЗОРІ"

Поезія **ВІЧНИЙ ПОКЛИК**

рідної землі, привів Нілу Василівну Висоцьку на рідну серцю Лиманщину і ми зустрілися з нею на одному із засідань літоб'єднання «Промінь» і вже у виконанні авторки вслухалися у мудрі рядочки її поезії з власних збірок "Суть" і "Кобзарівна".

Та і як можна, особливо зараз серцем не сприйняти:

**Українці - збурена сім'я,
 Наша правда в єдності родини.
 Боже! Розтопшти мое ім'я -
 Відведи біду від України.
 Зупини лихі передчуття
 Гріх невідвортної провини.
 Боже! Вкороти мое життя -
 Відведи біду від України.**

І ось нині йду красивим містом моєї України, містом Ірпінь, вулицями якого ходила моя землячка. Красивим, чистим, доглянутим яке кожним клаптиком землі, кожним зі смаком зведеним будиночком входить у серце і душу. І я вже не дивуюся, чому воно так зачарувало мою землячку, бо у цю когорту потрапила й сама.

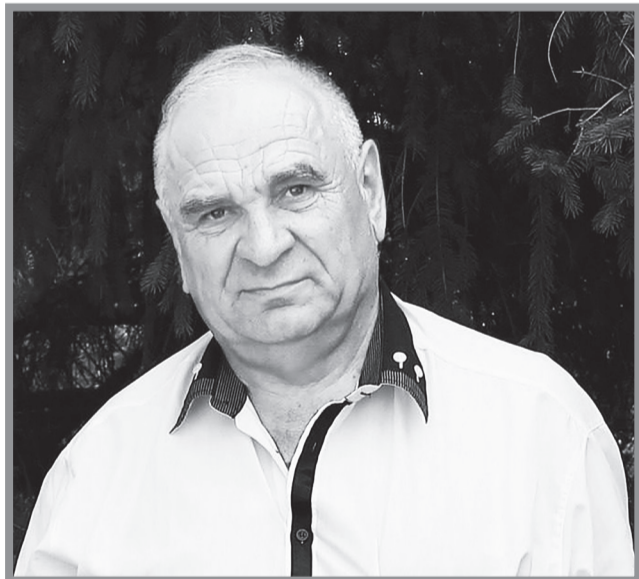
Іноді здається, що війна обійшла його стороною. Та дірки у парканах, ще не відбудовані будинки та... Свідчать, що і його лиха доля не обійшла. А ще так тепло стає на душі, коли ввічливі водії приватних авто, стишуючи рух, зупиняються, пропускаячи перехожих, інколи, навіть, даруючи усмішку.

І, згадавши Нілу Василівну, скажу, що тут у цій красі " може засяяти найдальша зірочка немов сонечко".

Краса врятує світ! Нехай же рукотворна краса українців принесе мир і спокій!

Валентина БИКОВА, позаштатний кореспондент газети «ЗОРЯ»

ПАМ'ЯТІ НАШОМУ ЗЕМЛЮКУ - МАЛЬОВАНІЙ ФЕДІР ІВАНОВИЧ

Наприкінці березня 2026 року у місті Дрогобичу на 75 – ому році життя увійшов у вічність наш відомий земляк, людина праці і творчого пошуку, Федір Іванович Мальований.

Нелегка доля у нього була, але він гідно проніс через всі сім з половиною десятиліть, всі її труднощі. Він неодноразово обирався депутатом Лиманської міської ради. На його виборчому окрузі жодна людина не залишилась без його особистої уваги. До всіх він міг достукатися і всім, як міг допомагав. За що йому людська шана і довіра.

Федір Іванович був удостоєний багатьох на-

город. Серед них «Людина року» міста Лиман, «Кращий підприємець Донеччини». Він засновник ТПП «Форум», котре спеціалізувалося на реалізації пально-мастильних матеріалів, до- брив та іншого.

Щирі співчуття рідним і близьким покійного, а від лиманців – вічна і добра пам'ять.

ГРУПА ТОВАРИШІВ

СВІДЧЕННЯ ОЧЕВИДЦІВ ВІЙНИ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

Спогади

СЕРОВОЇ Анни, жительки села Рубці Лиманської територіальної громади

Записала:

Директор Центру
культури і дозвілля с. Рубці
ШВЕЦЬ Ольга Михайлівна

Спогад, який назавжди залишився зі мною... Я й досі пам'ятаю той ранок - 24 лютого. Було близько восьмої години, коли мама тихо, але якось особливо тривожно розбудила мене словами: «Аню, вставай... війна почалася».

У першу мить я не зрозуміла сенсу цих слів. Вони здавалися нереальними, неможливими. Я подумала, що це помилка або невдалий жарт. Почала збиратися до школи, але в шкільній групі вже писали, що занятя не буде. Ми телефонували, перепитували - і у відповідь чули коротке, страшне слово: війна.

Коли ми увімкнули новини й побачили перші кадри обстрілів, по тілу пробіг холод. Телефони безперервно дзвонили - родичі, знайомі, сусіди. Усі питали

одне й те саме: що робити, куди їхати, як урятувати дітей? Повітря було наполене панікою й невідомістю.

Перші постріли ми з мамою почули, коли були вдома самі. Тато був на роботі. Я ніколи раніше не відчувала такого страху - глибокого, паралізуючого. Ми плакали, намагаючись не показувати одна одній, наскільки нам страшно. Потім взяли себе в руки, але відтоді кожен гучний звук змушував серце стискатися.

7 березня я вперше вийшла до магазину. Село здавалося чужим. На вулицях - тиша, майже безлюдно. У крамницях - порожні полиці. Ця тиша лякала більше за вибухи. У голові без кінця звучали запитання: як ми житимемо? Чим харчуватимемося? Що буде завтра?

Саме тоді в небі почали з'являтися літаки.

10 березня став днем, коли війна увірвалася в наш дім по-справжньому. Я була з татом, мама - на роботі. Раптово повітря розірвав оглушливий гул, від якого закладало вуха, а за ним - потужний вибух. Здригнулися стіни, посипалася штукатурка. Здавалося, ще мить - і вікна розлетяться. У ту секунду я подумала, що снаряд упав у наш двір. Найстрашнішою була думка, що ми можемо втратити одне одного.

До нас прибігли рідні й сусіди. Усі були налякані. З настанням ночі ми спустилися до підвалу. Пам'ятаю темряву, важке повітря й спалахи за вікнами. Обстріл був таким сильним, що батька, який тримав двері, ледь не знесло вибуховою хвилею. Ми не спали всю ніч. Ми просто чекали ранку - і молилися, щоб він настав.

Коли розвиднілося, я вперше по-справжньому відчула цінність життя. Радість від того, що ми живі, була без-

межною. Та спокій тривав недовго. Крик: «Ховайтеся! Літак скидає бомби!» - і знову підвал, знову страх. Лише коли повернулася мама, стало трохи легше дихати.

Квітень приніс нову хвилю тривоги. Люди масово залишали село - ворог був зовсім близько. 15 квітня після чергового вибуху зникло світло. Разом із ним зникла й остання ілюзія безпеки. Друзі з Ізюму писали, щоб ми негайно виїжджали - у них усе починалося так само. Останні дні перед від'їздом ми жили у підвалі. Час ніби зупинився. А потім ми поїхали. Плакали всі - від болю, від невідомості, від прощання з рідним домом. На нашому шляху траплялися добрі люди, які давали прихисток, їжу, тепло. І це допомагало не втратити віру. Та найважчим було не знати, що з нашим домом, із нашим селом, із тими, хто залишився. І досі ті події повертаються до мене уві снах. Гул літаків, спалахи в темряві, запах пилу після вибуху... Але разом із цим я пам'ятаю й інше - ми вистояли. Ми зберегли одне одного. А значить - збережемо і своє майбутнє!

Спогади

ШАПОРЕНКО Світлани Дмитрівни, жительки села Рубці Лиманської територіальної громади

Записала:

Директор Центру культури
і дозвілля с. Рубці ШВЕЦЬ
Ольга Михайлівна

У перший день війни мені зателефонувала старша донька.

Її голос тремтів: «Мамо, прокидайся... війна почалася».

Я довго не могла зрозуміти почуте. Війна? Як це - війна? Здавалося, таке не може трапитися з нами, тут, у нашому селі. Ми ще ходили на роботу, ще жили звичайним життям. Працювала у відділенні стаціонарного догляду для постійного проживання в селі Рубці Лиманського територіального центру. Ми вірили, що лихо обійде нас стороною. Але війна не питає дозволу - вона просто приходиться.

10 березня я була на роботі. Моя родина залишалася вдома, а я із бабусями та дідусями, старими й немічними людьми, за яких несла повну відповідальність. Коли вдень уперше обстріляли село, я ще тішила себе думкою, що це разовок, що більше такого не буде.

Але в ніч із 10 на 11 березня почалося справжнє пекло. Вибухова хвиля з силою відчиняла двері й вікна, а я знову й знову бігла їх зачиняти. Усе навколо палахкотіло червоним світлом, повітря розривалося від страшного гулу, земля здригалася від потужних вибухів. Страх стискав груди так, що не було чим дихати.

Наші підопічні лежали мовчки, притискаючи ковдри до грудей, наче це могло їх урятувати. А коли обстріли посилювалися - кричали від жаху. Ми, працівники, намагаючись заспокоїти їх, говорили слова підтримки, хоча самі тремтіли від страху. Я думала тільки про одне: де моя сім'я? Чи живі вони? Чи побачу я їх знову?

Вранці 11 березня почалася евакуація бабусь і дідухів. Тоді стало ясно: залишатися тут - означає приречення слабких і беззахисних на смерть. Після евакуації заклад закрили. Я втратила роботу, але це було дрібницею порівняно з тим, що ми втрачали щодня.

У квітні обстріли стали ще жорстокішими. Інколи здавалося, що наш дім от-от зникне з лиця землі. Нам перебили зв'язок, і ми бігали селом, шукаючи бодай одну «паличку» сигналу, щоб додзвонитися до дітей і сказати

найважливіше: «Ми живі». Коли вже не залишилося ні сил, ні надії - ми виїхали.

Я плакала за домом. Плакала за кожною бігла за кожним кутком. Ми все життя працювали, відмовляли собі в усьому, не доїдали, не допивали, щоб мати цей дім. І в одну мить нас змусили його залишити. Ми їхали в нікуди. Добрі люди прихистили нас, нагодували, дали тепло й підтримку. Але серце рвалося дотому. Я плакала щодня.

Коли з'явився «зелений коридор», ми ризикнули повернутися. Дорога була довгою й страшною. Я їхала й молилася, щоб тільки доїхати. Коли ми нарешті були вдома, там не було нічого - ні світла, ні води, ні газу, ні зв'язку. Ми готували їжу на багатті, пекли перепічки замість хліба. Так минули три місяці виживання.

Під час деокупації страх нікуди не зник, але ми вже трималися. Онуки ховалися в підвалі, а я готувала їм їсти, аби вони не лягали спати голодними. Коли наші військові вже були зовсім близько, одного вечора стався потужний вибух. Ми ледь встигли забігти у підвал. Земля здригнулася так, що я подумала - дому більше немає. Я опер-

лася на полицю й прошепотіла: «Все... я залишилася без хати».

Та наш дім вистояв. Ми з чоловіком вибігли надвір. Була темрява, тільки місяць світив. На дорозі щось лежало. У серці похололо - я подумала, що це мертва людина, закричала чоловікові, щоб біг до мене. Але то була гілка, зрізана уламком. Навіть у такі миті війна гралася з нашими нервами й страхами.

Тієї ночі ми не спали - прислухалися до кожного вибуху. А зранку побігли дивитися, кому потрібна допомога. У сусідів - вирва, така глибока, що не видно дна. Ми забрали їх до себе, бо у нас було безпечніше, і побігли далі. Я бігла вулицею й кричала сусідці, чи жива вона. Вона відгукнулася, і ми разом перевіряли інших. На одному з місць прильоту лежав поранений дідусь. Ми знайшли бойових медиків і врятували йому життя.

Після тієї ночі ми ще довго оговтувалися. З часом село почало повільно оживати. Але війна не дала нам спокою - і нам знову довелося покинути рідний дім.

Бо війна забирає не тільки будинки. Вона забирає спокій, впевненість у завтрашньому дні і залишає у серці біль, який не минає...

Спогади

ГАВРИК Валентини Тимофіївни, жительки села Рубці Лиманської територіальної громади

Записала:

Директор Центру культури
і дозвілля с. Рубці ШВЕЦЬ
Ольга Михайлівна

Той день я запам'ятала назавжди...

Уже кілька тижнів ми жили у страху й невідомості - почалася війна. Кожен день минав у тривозі, з постійним запитанням: що буде далі?

Того дня я повернулася додому з роботи. Здавалося, усе як завжди... Але чомусь сіла відпочити не там, де любила зазвичай, а в іншому місці. І саме це, мабуть, врятувало мені життя. За кілька хвилин стався приліт. Вікна разом із рамами вилетіли назовні, двері вирвало. Я не могла зрозуміти, що відбувається. Вибігла на вулицю - навколо лежав розкиданий шифер, була пошкоджена покрівля будинку й гаража. Сказати, що я злякалася - це нічого не сказати. Руки й ноги тремтіли. Я навіть не могла натиснути кнопку на телефоні, щоб подзвонити. Страх охопив усе тіло. Лише з великими зусиллями змогла додзвонитися до сусідів.

Тоді я остаточно зрозуміла: у наше село прийшла війна.

Ще до того до нас уже приїжджали люди, налякані війною - з Куп'янська, Ізюму. Але тепер біда була й на нашому порозі. Я не знала, що робити, куди бігти. Березень... надворі холодно, а в моїй хаті гуляє вітер - і страх. Відчай огорнув мене. Добрі люди прихистили мене, і почалося наше життя від хати до підвалу. Майже місяць ми ховалися у погребі. Коли падали бомби, земля здригалася так, що здавалося - бетонна стеля ось-ось завалиться. Адже погріб - це не бомбосховище. Але в будинку було ще страшніше. І вночі, попри холод, ми знову й знову спускалися туди.

Часом ноги не слухалися - так хотілося швидше дістатися до укриття. У нас був собака - зла вівчарка, яка жила у вольєрі. Та коли починалися обстріли, вона жалібно скигнала, і ми брали її з собою. Вона першою забігала до погреба і тихо-тихо лежала, нікому не заважаючи. Їй теж було страшно. У погребі ми прислухалися до кожного звуку на вулиці. Молилися...

Кожен думав про своє. Я продовжувала ходити на роботу - на той час працювала у школі. Колектив збирався, щоб прибрати наслідки руйнувань. Біля школи впала авіабомба і наробила великої біди. Попри страх, кожен намагався працювати. Ми прибирали скло, виносили сміття, намагаючись зберегти те, що ще залишилося цілим. Так тривало до квітня. Хотілося вірити, що цей кошмар скоро закінчиться. Але згодом ми дізналися, що рашисти (інакше я не можу назвати цих нелюдей) підходять до нашого села. Було прийнято важке рішення - не залишатися в окупації, виїжджати.

Прийняти його було дуже непросто. Адже залишався дім, усе, що навчалося роками... А найнеобхідніше вмістилося лише у дві сумки. Той, хто не пережив цього, напевно, не зможе до кінця зрозуміти таких, як я. Ми були впевнені, що їдемо ненадовго. Це була не просто надія - це була впевненість. Але минуло вже чотири роки... Без власного даху над головою, в орендованому будинку, як кажуть - голі й босі.

Мені часто сниться рідний дім, наше село... І тоді сльози течуть рікою. Чи буде куди повертатися? Питання риторичне.

Ми, рубчани (хоч я й не корінна, але довго прожила в цьому селі, і воно стало для мене рідним), дуже прив'язані до своєї землі. Там і сади цвітуть по-особливому, і люди знають одне одного багато років, завжди готові прийти на допомогу. Там - шкільне життя, там - свята в клубі, де всі збиралися разом і раділи талантам своїх односельців.

Чи відродиться наше село після Перемоги - сказати важко. Особливо нам, людям старшого віку. Війна підірвала здоров'я, а в когось забрала не тільки здоров'я, а й життя.

Я вірю в наших захисників - наших Героїв. Вірю в силу українського народу. І вірю, що після Перемоги наше село обов'язково відродиться, а на рідній землі знову зацвітуть сади яблуневе - вишневим квітом і повернуться життя, справжнє.

ЗАПИТУВАЛИ - МИ ВІДПОВІДАЄМО

До редакції звертаються наші земляки з питаннями щодо змін виплат ВПО у поточному році. Надаємо професійне роз'яснення від юристів Донбас SOS.

ОСТАННІ ЗМІНИ, ПОВЕРНЕННЯ ДОПОМОГИ ТА ДЕДЛАЙН ДО 1 ТРАВНЯ

У березні 2026 року держава зробила важливий крок у зміні підходу до підтримки внутрішньо переміщених осіб. Міністерство соціальної політики, сім'ї та єдності України напрацювало зміни до порядку надання допомоги на проживання ВПО, які вже підтримав Кабінет Міністрів України. Йдеться не про нову програму, а про перенаштування чинної системи виплат, яка продовжує діяти в межах Постанови КМУ №332 від 20 березня 2022 року (далі — постанова №332). Водночас ці зміни мають суттєвий соціальний ефект, так як вони розширюють коло отримувачів допомоги та частково відновлюють принцип соціальної справедливості.

Такі зміни були внесені Постановою Кабінету Міністрів України від 18 березня 2026 р. №390 «Про внесення змін до Порядку надання допомоги на проживання внутрішньо переміщеним особам».

Щоб розібратися, як саме працюватимуть нові правила і хто реально виграє від змін, відповідаємо на ТОП найпоширеніших питань ВПО.

1. Чи підвищили розмір виплат ВПО у 2026 році?

- Ні. Попри гучні заголовки, розміри допомоги залишилися без змін:

- ✓ 2000 грн — для дорослих;
- ✓ 3000 грн — для дітей та осіб з інвалідністю.

Важливо! Зміни стосуються не суми, а умов доступу до виплат і тривалості їх отримання.

2. Хто тепер гарантовано отримує виплати незалежно від доходу?

Для окремих категорій рівень доходу не враховується або враховується за спеціальними правилами, зокрема:

- ✓ особи з інвалідністю, пенсіонери, непрацездатні;
- ✓ сім'ї, де всі члени непрацездатні (наприклад, сім'я з двох пенсіонерів);
- ✓ особи, які здійснюють догляд (за дитиною до 1 року, особами з інвалідністю, 80+ тощо);
- ✓ діти (додано новий п.13-6 як окремий механізм призначення допомоги).

Важливо! Навіть для цих категорій діють загальні обмеження. Зокрема, допомога не призначається або припиняється, якщо особа здійснила разову покупку або оплату на суму понад 100 тис. грн. (наприклад, придбала нерухомість, цінні папери чи інші товари тривалого користування), або має значні заощадження на депозитах понад цю суму у 100 тис. грн.

Щодо призначення допомоги на дітей ВПО

Що важливо відразу зафіксувати: допомога не призначається автоматично всім дітям ВПО, навіть якщо довідка є ще з 2014 року. Однією з ключових умов, які несуть в собі зміни Постановою КМУ №390 від 18.03.2026 року є факт переміщення або повторного переміщення після 1 січня 2022 року.

Відповідно до пунктів 5 та 13-2 Постанови №332, право на допомогу мають особи (і відповідно діти у складі сім'ї), які:

- перемістилися або повторно перемістилися з територій бойових дій чи тимчасово окупованих територій після 24 лютого 2022 року; або
- мають житлове приміщення знищене або пошкоджене (до ступеня

непридатного для проживання) та інформація про яке внесена до Реєстру пошкодженого та знищеного майна, або щодо якого подано документальне підтвердження ОМС або ОВА.

Нагадаємо, **повторне переміщення** означає, що особа вдруге залишила місце проживання через бойові дії або окупацію після 2022 року, навіть якщо вона вже мала довідку ВПО раніше.

Таким чином, попри гучні новини, сама по собі довідка ВПО (навіть з 2014 року) не гарантує отримання допомоги, ключовим є саме факт переміщення у зв'язку з повномасштабною війною або втрата житла. Як бачимо, це один із ключових фільтрів, який суттєво звужує коло отримувачів допомоги на практиці.

3. Хто підпадає під можливе поновлення виплат згідно останніх змін?

Дитина, яка вже отримувала допомогу і втратила право, або не отримує її зараз, але відповідає умовам.

За неї подає заяву один із батьків або законний представник, звернувшись до:

- ✓ сервісного центру Пенсійного фонду особисто;
- ✓ портал електронних послуг (на початку квітня буде надана можливість подати заяву за допомогою КЕП)
- ✓ уповноваженої особи виконавчого органу сільської, селищної, міської, районної у місті (у разі утворення) ради; ✓ ЦНАП,
- ✓ укр.поштою (рекомендованим листом з повідомленням про вручення).

Постанова №390 від 18.03.2026 року (якою внесено зміни до Постанови КМУ №332) вже опублікована, тому можна подавати заяви на виплату, в якій зазначається весь склад сім'ї, що буде визначатись на дату звернення за призначенням. Наприклад, через 2 місяці дитині 18 років, тому строк призначення допомоги на таку дитину — 2 місяці.

ВАЖЛИВО! У разі відсутності інформаційної взаємодії між органом ПФУ та органом управління освіти, необхідно буде подати довідку, яка підтверджує факт навчання дитини у навчальному закладі.

УВАГА: Вікові категорії дітей:

А) Діти до 6 років (до 7–8 років, якщо є особливі освітні потреби) тут все максимально просто, достатньо:

- відповідати базовим критеріям (переміщення / зруйноване житло);
- мати довідку ВПО.

Додаткових умов (навчання, місце проживання тощо) немає.

Б) Діти від 6 до 18 років Тут вже додаються додаткові умови. Дитина повинна відповідати одній із двох логік:

варіант 1: сім'я проживає на території бойових дій / можливих бойових дій. Тоді додаткових вимог фактично немає.

варіант 2: сім'я проживає у більш безпечному регіоні, тоді важливо підтвердити, що дитина реально інтегрувалась за місцем фактичного проживання і навчається за місцем фактичного проживання сім'ї. Форма навчання при цьому може бути:

- а) очна (звичайне відвідування), б) дистанційна; в) змішана.

Головним є прив'язка до громади, де фактично проживає сім'я. Отже, держава перевіряє не сам факт навчання, а його зв'язок із місцем фактичного проживання. Якщо дитина проживає в одній громаді, але навчається в школі іншого регіону (наприклад, за попереднім місцем проживання), це може стати підставою для відмови у виплатах.

ВАЖЛИВО! Для дітей запроваджено окремий механізм підтримки: тепер вирішальними є умови проживання та наявність довідки ВПО, а не рівень доходу.

Зверніть увагу! Строки критично важливо дотримуватися, щоб отримати виплати за попередній період (фактично "заднім числом"), потрібно: подати заяву до 1 травня 2026 року.

Якщо подати: до 1 травня, то виплата буде за весь період (на 6 місяців); **після,** тоді тільки з місяця звернення. Призначають одразу на 6 місяців з можливістю продовження.

Зверніть увагу! Навіть для дітей:

- застосовуються загальні обмеження з пунктів 7 і 7-1 постанови №332:
  - депозити понад 100 тис. грн; купівля дорогого майна; нові авто; інші "маркерні" витрати.
- Тобто "незалежно від доходу" не дорівнює "без перевірок взагалі".

4. Чи можна повернути виплати, якщо їх раніше припинили?

Так, і це одне з ключових нововведень. Тепер прямо передбачено, що якщо людина відмовилась від виплат або її їх припинили, або вона поверталась додому, а потім знову стала ВПО, тоді вона може знову подати заяву і відновити допомогу. Але:

- потрібно знову відповідати критеріям;
- у частині випадків подати заяву (не завжди автоматично).

5. Який зараз дохідний поріг для отримання допомоги?

У 2026 році ключовою цифрою є 10 380 грн на одну особу (не більше 4 прожиткових мінімумів для непрацездатних осіб на одну людину (2595 грн × 4)). Тобто: береться середній дохід сім'ї

за 3 місяці (квартал); ділиться на всіх членів; якщо виходить більше порогу, допомогу не призначають.

Але, цей поріг застосовується не до всіх, а переважно до тих, хто отримує допомогу за "загальними" умовами.

6. Кому продовжили виплати ще на 6 місяців?

Фактично, більшості тих, хто вже отримує допомогу передбачене автоматичне продовження на 6 місяців без звернення.

Важливо! Держава збільшила максимальний строк виплати допомоги: було: 4 періоди (24 місяці); стало: 5 періодів (30 місяців)

Це стосується найбільш вразливих: осіб з інвалідністю I–II груп; дітей з інвалідністю; дітей-сиріт та позбавлених батьківського піклування; опікунів і прийомних батьків; пенсіонерів.

7. Чому дата 1 травня 2026 року критично важлива?

Це ключовий дедлайн, який впливає на гроші. До 1 травня 2026 року потрібно подати заяву, щоб:

- отримати виплати "заднім числом" (з 1 лютого);
- оформити допомогу на дітей (за новим п.13-6);
- реалізувати право на допомогу у зв'язку зі зміною прожиткового мінімуму (п.13-7).

Важливо! Якщо звернутися після 1 травня виплати дадуть лише з місяця звернення (без компенсації за попередній період).

Отже, час має значення, дедлайн 1 травня 2026 року може коштувати кількох місяців допомоги.

8. Куди звертатися для оформлення або поновлення виплат?

Нагадаємо, з 2025 року допомогу адмініструє Пенсійний фонд України, про що було детально зазначено у нашій статті.

Пенсійний фонд України (ПФУ) ключовий орган, який: призначає; перевіряє; продовжує виплати.

Також подати заяву можна: через ЦНАП; звернутись до уповноваженої особи виконавчого органу сільської, селищної, міської або районної ради.

Держава фактично повертає у систему тих, хто "випав", посилює захист дітей та продовжує підтримку найвразливішим. Водночас право на допомогу станом на сьогодні більше прив'язується до факту переміщення після 2022 року або повторного переміщення, а також до втрати житла внаслідок бойових дій. Тобто сама довідка ВПО більше не є достатньою підставою, ключове значення мають обставини переміщення та відповідність встановленим критеріям.

ЗОРЯ

Директор ТОВ "Редакція газети "Зоря" О.А.ПАСІЧНИК

НАША АДРЕСА: 84406, м. Лиман, вул. Незалежності, 42
НАШІ РЕКВІЗИТИ: Рахунок № UA16322669000026007300573653 МФО 322669
ЄДРПОУ 02472134 Головне управління по місту Києву, та Київській області АТ «Ощадбанк»

Засновник і видавець —
ТОВ "Редакція газети
"Зоря"

Свідчення про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія ХК №3415-1042 ПР, видає Головним територіальним управлінням юстиції у Донецькій області.

Телефон +38095-890-00-16 Електронна пошта: apasechnikrod@gmail.com

Результат не несе відповідальності за зміст повідомлення. * Автор не відповідає за точність інформації в їх матеріалах фактів. * Душев автор не обов'язково співпадає з тобою зору редакції. * Генератор виправлень і мовних помилок не гарантує повноти. * Діювання ведеться лише за наявності ліцензії. * Ліцензія розповсюджена на території України. * ©-матеріал, друкується на правах реклами.

Газета набрана і верстана в комп'ютерному центрі «Зоря», віддрукована у ТОВ «МЕТА-ПОЛІГРАФ» з адресою: м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14.
Друк - офсетний. Обсяг - 1 ум. аркуш. Індекс 04073. ТИРАЖ - 2200 екз.